

Sygn. akt II Ka 401/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Mateusz Wójcik

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie – G. K.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 stycznia 2023 roku

sprawy **R. Ś.**, s. E. i D. z d. K., ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 15 września 2022 roku,
sygn. akt II K 647/20

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego R. Ś. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 zł /dwieście złotych/, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 180 zł /sto osiemdziesiąt złotych/.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 401/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 15 września 2022 r., sygn. akt II K 647/20

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraża przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <p>a) 7 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego, mimo że jego wyjaśnienia są spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym dowolną ocenę dowodu w postaci zeznań D. A. i K. W. (1) • dowolną ocenę ustaleń w zakresie logowania telefonu K. W. (1), mimo że dokonała tego osoba nie posiadającą specjalistycznej wiedzy <p>b) art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • naruszenie zasady domniemania niewinności i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się dokonania zarzucanego mu czynu, • nierozważenie, iż sprzeczności w sferze dowodów odciążających nigdy nie są równoważne ze sprzecznościami w zakresie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	dowodów obciążających, a to na oskarżycielu spoczywa obowiązek udowodnienia, że wina oskarżonego nie może budzić wątpliwości
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania należało uznać za niezasadny.</p> <p>Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyrok SA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 224/21).</p> <p>Sąd Orzekający w uzasadnieniu wskazał jakim dowodom i w jakim zakresie przyznał walor wiarygodności i dlaczego innym go odmówił. Z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, świadków M. R. (1), A. G. (1), funkcjonariuszy policji, wszelkim dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy i pochodzących od uprawnionych do ich sporządzenia podmiotów jednocześnie odmawiając przymiotu</p>	

wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, zeznaniom K. W. (1) i D. A.. Za niemające znaczenia dla ustalania faktów zostały uznane zeznania świadków M. L., G. P. oraz T. B..

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać wyjaśnień oskarżonego za spójne, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Są one próbą uniknięcia odpowiedzialności za swoje postępowanie, której usiłował dokonać przy pomocy kolegów, których zeznań nie uznano za wiarygodne.

Dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego przede wszystkim znaczenie mają zeznania A. G. (1) oraz wykaz połączeń oskarżonego i świadka K. W. (1) wraz z informacjami dotyczącymi logowania się do sieci telefonu K. W.. Świadek A. G. (1) jest osobą postronną, nie łączy jej żadne więzi z osobami, które brały udział w zdarzeniu. Jej zeznania jednoznacznie wskazują, iż na miejscu zdarzenia nie zastała K. W. (1), który rzekomo miał prowadzić samochód, a po wypadku wracać z nią jako pasażer. Zastała tam tylko pokrzywdzonego D. N.. Nie sposób pominąć też zeznań M. R. (1) oraz pokrzywdzonego. Choć znajdowali się oni pod wpływem alkoholu, a M. R. (1) nie był obecny w samochodzie w czasie wypadku tylko pozostał w domu, to obydwójce jednakowo zaprzeczają temu, aby K. W. (1) był w tym dniu wraz z nimi.

Kluczowym dowodem, w pełni wiarygodnym, jednoznacznie wskazującym na sprawstwo oskarżonego, jest wykaz połączeń K. W. (1) i logowanie się jego

telefonu do sieci. Ze sporządzonego wykazu, uzyskanego od operatora sieci, a następnie dokonanej jego analizy, niezaprzeczalnie wynika, iż w czasie zdarzenia znajdował się on w miejscowości A., w województwie (...). Odległość od tej miejscowości do K., gdzie miało miejsce zdarzenia, to 170 km, prawie 3 godziny jazdy samochodem. Ta okoliczność sprawia, że niemożliwe jest, aby to on był kierowcą samochodu i doprowadził do wypadku.

W odniesieniu do zarzutu podpunktu drugiego z punktu a., zasadne jest przywołanie orzecznictwa, które wskazuje że: przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione / postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2021 r., sygn. akt III KK 145/20/.

K. W. (1) w zeznaniach potwierdził, iż jest to jego numer, a telefon w dniu zdarzenia miał przy sobie. Odnalezienie w wykazie numeru telefonu, daty i godziny wykonywania połączeń, przy jednoczesnym wskazaniu w wykazie położenia geograficznego, które kolejno wymagało jego wyszukania w mapach, nie wymagało posiadania właściwej i specjalistycznej wiedzy w tym zakresie. Wykaz został uzyskany od uprawnionego podmiotu – operatora sieci. Powyższych czynności, przy jednoczesnym

posiadaniu właściwych danych i informacji, można było dokonać posiadając nawet najmniejszy zakres umiejętności własnych. Zatem tym bardziej, osobą właściwą do tego był funkcjonariusz policji.

Dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale konieczne jest wykazanie, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (postanowienie SN z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt I KK 72/22).

Ponownego podkreślenia wymaga fakt, iż Sąd Orzekający w uzasadnieniu wskazał jakim dowodom i w jakim zakresie przyznał walor wiarygodności i dlaczego innym go odmówił. Zgromadzone w niniejszym postępowaniu dowody wykazały, iż wyjaśnienia oskarżonego mają na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności. Zostało to wykazane przede wszystkim logowaniem się numeru telefonu należącego do K. W. (1) do stacji (...) znajdującej się w miejscowości A., oddalonej od K. o 170 km. Wobec tego, nie są prawdziwymi twierdzenia oskarżonego, że to nie on doprowadził do wypadku nie zachowując należytej ostrożności, i nie ma jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że K. W. (1) nie był obecny na miejscu zdarzenia. Także zeznania świadka A. G. (1) wskazują, iż K. W. nie było wtedy w K., gdzie doszło do zdarzenia, a tym bardziej nie wracał z nią samochodem, na co wskazywał oskarżony. Za wykazaniem sprawstwa oskarżonego przemawiają także

zeznania zarówno pokrzywdzonego, jak i świadka M. R. (1), K. H. oraz A. G. (2). Choć M. R. (1) nie znajdował się w samochodzie, to należy wskazać, iż oskarżony sam przyznał się mu, że to on był kierowcą w dniu wypadku. Tą samą wiadomość przekazał także funkcjonariuszom policji, którzy rozmawiali z oskarżonym po ujawnieniu rozbitego samochodu.

Zgromadzone i ujawnione dowody w niniejszym postępowaniu są jednoznaczne i wykazujące sprawstwo oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego należy traktować jako przyjętą linię obrony. Zdaje on sobie sprawę ze swojej uprzedniej karalności, a zatem obawiał się że wymiar kary może być wysoki. Tym samym, przy pomocy kolegów D. A. oraz K. W. (1) usiłował uniknąć odpowiedzialności. Jego wyjaśnienia, oraz zeznania wskazanych świadków, po dokonanej ich całościowej analizie nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Są one nielogiczne, niespójne i sprzeczne co do istotnych faktów zdarzenia.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, poprzez</p> <p>a) ustalenie, że oskarżony nie zachował należytej ostrożności</p> <p>b) ustalenie, że oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym</p> <p>c) ustalenie, że oskarżony był nietrzeźwy w czasie zdarzenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>d) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w sentencji wyroku, mimo iż zebrane w sprawie dowody nie wykazały w sposób dostateczny i jednoznaczny aby zdarzenia miały przebieg w sposób opisany przez Sąd</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych należało uznać za niezasadny.</p> <p>W dniu zdarzenia, oskarżony wraz z M. R. (2), D. N. oraz D. A. spożywali alkohol. Okoliczność spożywania alkoholu wskazał oskarżony w swoich wyjaśnieniach, a także w zeznaniach wskazani świadkowie. Mając na uwadze stan M. R. (1), który z powodu nadmiaru spożytego alkoholu został w domu, oraz pokrzywdzonego D. N., który był mocno nietrzeźwy, na co wskazuje sprawozdanie z badania krwi, jednoznacznie można twierdzić, iż w takim samym stanie upojenia alkoholowego znajdował się także oskarżony.</p> <p>Oskarżony w swoich wyjaśnieniach usiłował uniknąć odpowiedzialności, poprzez twierdzenia, iż w dniu zdarzenia kierowcą samochodu był K. W. (1). Jednakże te twierdzenia nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, polegającym na wykazie logowania się telefonu do sieci (...), który jednoznacznie wykazał, iż wskazany świadek w tym czasie znajdował się w A.. Wykazanie nieprawdziwości wyjaśnień oskarżonego, przy uwzględnieniu zeznań A. G. (1), M. R. (1), pokrzywdzonego oraz</p>		

funkcjonariuszy policji jednocześnie wykazało sprawstwo oskarżonego, że to on był kierowcą samochodu i doprowadził do wypadku.

Sąd Orzekający w uzasadnieniu wskazał, że zasadami bezpieczeństwa ruchu są reguły ogólne i szczególne określające warunki bezpieczeństwa w ruchu. Jednocześnie dokładnie wyjaśnił, czym jest należyta ostrożność w ruchu drogowym, powołując się wprost na przepisy ustawy i orzecznictwo.

Informacją powszechnie wiadomą jest, że spożycie alkoholu spowalnia procesy reagowania na zagrożenia pojawiające się na drodze, wpływa na szybkość odbierania i przetwarzania bodźców zewnętrznych, pogorszeniu ulega ostrość widzenia, wpływa na poprawną ocenę odległości od innych obiektów. Postępowanie oskarżonego przeczy zachowaniom wskazanym przez Sąd I Instancji i uregulowanych w przepisach prawnych, wymaganych w momencie posiadania statusu uczestnika ruchu. Już samo wejście do samochodu jako jego kierowca, znajdując się pod wpływem alkoholu świadczy o niezachowaniu należytej ostrożności i naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Uwypuklenia wymaga również fakt, iż poruszał się samochodem w nocy, po wąskiej i nieoświetlonej drodze, przy czym należy przypuszczać iż prędkość również nie była dostosowana do warunków panujących na drodze, z uwagi na wystąpienie skutków w postaci doznanych przez D. N. obrażeń ciała oraz rozbitego samochodu który znalazł się w fosie.

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Rażąca niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, bez uwzględnienia okoliczności dotyczących oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, podejmowania przez niego pracy, które uzasadniają przekonanie, iż orzeczona kara została ustalona wbrew dyrektywom zawartym w art. 53 k.k. oraz art. 54 k.k. i art. 33 § 3 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary należało uznać za niezasadny.</p> <p>Sąd na podstawie art. 53 § 1 i § 2 k.k. wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie</p>		

z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Przenosząc powyższe dyrektywy na grunt niniejszej sprawy, Sąd Orzekający dokonał ich oceny w sposób wszechstronny i prawidłowy. Wskazał jakie okoliczności przemawiają na korzyść oskarżonego i na jego niekorzyść.

Oskarżony ze swej winy doprowadził do wypadku drogowego, w wyniku którego poważnych obrażeń doznał D. N.. Lekkomyślne zachowanie oskarżonego doprowadziło do tego zdarzenia. Jako osoba dorosła, w pełni zdawał sobie sprawę z możliwości powstania konsekwencji prowadzenia samochodu bez dostosowania prędkości do warunków drogowych. Samochód prowadził w nocy, na wąskiej drodze, i choć nie zostało to sformułowane w zarzucie, ale wynika z zeznań świadków, znajdował się pod wpływem alkoholu. Stopień społecznej szkodliwości jest wysoki. Przewoził samochodem pasażerów, tym samym odpowiadał za ich bezpieczeństwo. Ponadto, po zdarzeniu, wraz z D. A. oddalił się z miejsca zdarzenia, zostawiając pokrzywdzonego z obrażeniami przy samochodzie. Okolicznością obciążającą jest także uprzednia, wielokrotna karalność oskarżonego.

Jednocześnie, należy mieć na względzie zachowanie się pokrzywdzonego. D. N. nie ma jakichkolwiek roszczeń wobec oskarżonego. Nie jest z nim skonfliktowany, chce jak najszybciej zakończyć sprawę. Powyższe jest okolicznością wpływającą łagodząco na wymiar kary.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Sąd oceniając okoliczności obciążające oskarżonego, ale i łagodzące, słusznie doszedł do wniosku, iż wymierzona kara pozbawienia wolności nie przekraczałaby roku. Działając zatem na korzyść oskarżonego, skorzystał z instytucji określonej w art. 37a § 1 k.k., która umożliwia orzeczenie kary łagodniejszej rodzajowo i zamiast kary pozbawienia wolności, Sąd orzekł karę ograniczenia wolności.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, całościową postawę oskarżonego, który usiłował zrzucić z siebie odpowiedzialność za popełniony czyn, postawę pokrzywdzonego i zastosowanie przez Sąd instytucji umożliwiającej orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju, nie można uznać kary 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za niewspółmiernie wysoką. Orzeczona kara ma spełnić cel resocjalizacyjny i wychowawczy. Kara ma dostatecznie wpłynąć na postawę oskarżonego, tak aby ten dostrzegł, że popełnianie przestępstwa mu się nie opłaca, a następnie by postępował zgodnie z porządkiem prawnym. Jest ona

adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego jest chybiony. Przeprowadzone w sprawie postępowanie potwierdziło zasadność przypisanego oskarżonemu przestępstwa, zatem ustalenie jego sprawstwa i winy było w pełni prawidłowe. Sąd Odwoławczy podzielił prawidłowość ustaleń Sądu Orzekającego, zatem uniewinnienie oskarżonego nie jest możliwe.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Dokonane bowiem przez Sąd Orzekający ustalenia i subsumcja prawna zachowania oskarżonego są prawidłowe, nie		

wymagają zatem żadnej korekty, czy też uzupełnienia.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok należało uznać za słuszny i trafny. Ocena dowodów została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, a uzasadnienie logicznie przekonuje do zajętogo stanowiska oraz do poszczególnych rozstrzygnięć.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego R. Ś. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 zł, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 180 zł.
----	--

PODPIS

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do całości wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana